Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Since You've Been Gone

Since You've Been Gone

Morgan Matson เขียน ดาวิษ ชาญชัยวานิช แปล

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2308-2

Since You've Been Gone, by Morgan Matson
Thai edition published in 2018 by Jamsai Publishing Co., Ltd.
Copyright (c) 2014 by Morgan Matson
Published by arranged with Folio Literary Management, LLC and the Grayhawk Agency.

ภาพประกอบ Mikhail_Kayl / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 339 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

'Since You've Been Gone' ผลงานของ Morgan Matson ที่คุณกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ จะมาบอกเล่าเรื่องราวของ 'เอมิลี ฮิวจ์ส' ที่มีเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวคือ 'สโลน วิลเลียมส์' แต่แล้ววันหนึ่งเพื่อนของเธอกลับหายตัวไปแบบไร้ร่องรอย ไม่ว่าจะตามหาอย่างไรก็ไม่เจอ... สองสัปดาห์หลังจากนั้นเอมิลีก็ได้รับ 'ลิสต์' ซึ่งเป็นเหมือนเกมที่เธอชอบเล่นกับสโลนเป็นประจำ ในลิสต์นั้นมีคำท้าอยู่ 13 ข้อ และเอมิลีเชื่อว่าหากเธอทำตามลิสต์จนครบทุกข้อ เธอจะได้พบกับเพื่อนของเธอ

สำนักพิมพ์อยากเชิญคุณมาร่วมเดินทางไปพร้อมๆ กับการเติบโตของเอมิลี คุณจะได้เห็นเธอในมุมใหม่ๆ จากเด็กที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเองและคอยตามหลังคนอื่นตลอดเวลา จะทำตามลิสต์ที่ไม่น่าเป็นไปได้และเต็มไปด้วยความท้าทายนั้นได้หรือไม่ แล้วผลสุดท้ายสิ่งที่เธอได้รับกลับมาคืออะไร ไปร่วมหาคำตอบพร้อมกันเลยดีกว่าค่ะ

ขอบคุณเอมิลีที่ทำให้เราได้สนุกสนานไปกับการเดินทางของเธอ...

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

For Amalia

ดันแคน

ตรงนี้เธอต้องเชื่อฉันนะ เราเป็นเพื่อนกัน

เซซิลี

ฉันไม่คิดว่าเราเป็น

เพื่อนแท้คือคนที่เราพึ่งพาได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

คนที่จะบุกป่าฝ่าดงไปตามหาเราและพาเรากลับบ้าน

และเพื่อนแท้จะไม่มีวันที่ต้องบอกเราว่าพวกเขาเป็นเพื่อนเรา

Bug Juice: A Play © Andrea Hughes & Scott Hughes.

Gotham Dramatists, All Rights Reserved.

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

1
ลิสต์

ลิสต์มาถึงหลังจากสโลนหายไปสองสัปดาห์

ฉันไม่ได้รับมันตั้งแต่ตอนนั้นเพราะฉันออกไปบ้านสโลนครั้งแล้วครั้งเล่าเผื่อจะได้เจอเธอที่นั่น ตอนนี้ฉันกำลังขับรถโดยไม่เปิดไอพอด มือก็จับพวงมาลัยแน่น ฉันตัดสินใจว่าถ้าเจอสโลน จะไม่ขอคำอธิบายอะไรทั้งนั้น เธอไม่จำเป็นต้องบอกว่าทำไมจู่ๆ ก็ไม่รับสายฉัน ไม่ตอบข้อความ ไม่ตอบอีเมล เธอไม่จำเป็นต้องมาอธิบายว่าทำไมถึงได้หายตัวไปพร้อมกับพ่อแม่ รถก็ไม่อยู่ ฉันรู้ว่าตัวเองเหมือนกำลังคิดเพ้อเจ้อ เหมือนฉันกำลังต่อรองอยู่กับนายหน้าแห่งจักรวาลที่สามารถรับประกันอะไรๆ ให้ฉันได้ แต่ฉันก็ยังคงมุ่งหน้าสู่ถนนแรนดอล์ฟฟาร์มส์เลนอยู่ดี โดยไม่สนว่าต้องแลกด้วยอะไร ขอแค่สโลนอยู่ที่นั่นก็พอ เพราะถ้าเธออยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะเริ่มกลับมาสมเหตุสมผลอีกครั้ง

คงไม่เกินไปถ้าจะพูดว่าช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมานี้มันเลวร้ายที่สุดเลย สุดสัปดาห์แรกของปิดเทอมฉันถูกพ่อแม่ลากไปย่านอัพสเตตโดยไม่ยินยอม

ประท้วงยังไงก็ไม่เป็นผล หลังจากเข้าๆ ออกๆ ร้านขายของโบราณกับห้องภาพมาหลายแห่งเกินไป พอกลับมาที่เมืองสแตนวิชฉันก็รีบโทรหาสโลนก่อนเลย ในมือกำกุญแจรถไว้แน่น ร้อนใจรอฟังเสียงเธอ จะได้ถามว่าเธออยู่ที่ไหน อยู่บ้านหรือเปล่า ถ้าอยู่ฉันจะรีบไปหา แต่สโลนก็ไม่รับสาย รออีกชั่วโมงค่อยโทรไปก็ยังไม่รับ ตอนดึกก็ไม่รับ จนก่อนนอนโทรอีกครั้งก็ยังไม่รับ

เช้าวันรุ่งขึ้น ฉันขับรถไปบ้านสโลนเพียงเพื่อที่จะพบว่ารถของพ่อแม่เธอก็หายไปเหมือนกัน แถมหน้าต่างก็มืดหมด สโลนไม่ตอบข้อความและป่านนี้ก็ยังไม่รับสาย โทรไปก็เข้าระบบฝากข้อความเสียงตลอด แต่ฉันก็ไม่ได้กังวลใจอะไร ตอนนั้นยัง... เพราะบางครั้งสโลนก็ชอบปล่อยให้โทรศัพท์แบตฯ หมด สายชาร์จก็มักจะหายไปไหนไม่รู้ ส่วนมิลลีกับแอนเดอร์สันพ่อแม่ของสโลนก็มีนิสัยชอบลากสโลนไปเที่ยวโดยไม่บอกล่วงหน้า บางครั้งพวกเขาจะหนีบสโลนไปหาดปาล์มบีชหรือเกาะนันทักเกต แล้วสโลนก็จะกลับมาในสองสามวัน ผิวเป็นสีแทนเชียว เธอจะมีของขวัญมาให้ฉันพร้อมกับเรื่องเล่ามากมาย ตอนนั้นฉันแน่ใจว่ามันก็คงเป็นแบบนั้นอีกล่ะมั้ง

แต่พอสามวันยังไม่ได้ข่าวฉันก็ชักเป็นกังวล พอผ่านไปห้าวันฉันก็สติแตกเลย ฉันหมกตัวอยู่ในบ้านเอาแต่นั่งจ้องโทรศัพท์ให้มันดังต่อไปไม่ไหวอีกแล้ว ฉันเลยเริ่มขับรถไปทั่วเมือง ไปตามสถานที่ของเรา ฉันมักจะนึกภาพว่าเธออยู่ตรงนั้นจนกระทั่งพบว่าเธอไม่อยู่นั่นล่ะ เธอไม่ได้อาบแดดอยู่บนโต๊ะปิกนิกที่สวนผลไม้ ไม่ได้เลือกเสื้อผ้าราคาพิเศษอยู่ในร้านกาลครั้งหนึ่งถึงสองครั้ง ไม่ได้กินพิซซ่าสับปะรดอยู่ในร้านกัปตันพิซซ่า เธอแค่หายตัวไป

ฉันไม่รู้จะทำยังไงกับตัวเองดี ไม่บ่อยเลยที่เราสองคนจะไม่ได้เจอกันทุกวัน อีกทั้งปกติเราจะคุยหรือส่งข้อความหากันตลอด โดยไม่มีหัวข้อไหน

เป็นเรื่องต้องห้าม ไม่มีหัวข้อไหนเรื่อยเปื่อยเกินไป ถึงกับเคยคุยกันแบบนี้เลยว่า *หน้าม้าฉันชักจะดูเหมือนชาวอามิชมากไปแล้วนะเนี่ย สัญญานะว่าเธอจะบอกกันตรงๆ* (ฉัน) หรือ *สังเกตมั้ยว่าเดี๋ยวนี้ไม่มีใครพูดถึงสัตว์ประหลาดล็อกเนสส์กันมาซักพักแล้ว* (เธอ) ในช่วงสองปีที่เราชี้ปึ๊กกัน ฉันเล่าความคิดและประสบการณ์ทุกอย่างให้เธอฟังจนเกือบหมด และความเงียบที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันนี้ก็ให้ความรู้สึกกึกก้องเหลือเกิน ฉันไม่รู้จะทำยังไงดี ได้แต่ส่งข้อความและพยายามตามหาเธอไปเรื่อยๆ ฉันชอบหยิบมือถือขึ้นมาบอกสโลนบ่อยๆ ว่าฉันทำใจไม่ได้กับการที่เธอไม่รับโทรศัพท์ฉันแบบนี้

ขณะเอารถไปจอดหน้าบ้านสโลน ฉันก็กลั้นหายใจลึกแบบเดียวกับตอนเป็นเด็กที่กำลังจะแกะกล่องของขวัญวันเกิดกล่องสุดท้าย ในใจนึกอยากให้มันเป็นสิ่งเดียวที่ฉันยังไม่มี สิ่งเดียวที่ฉันต้องการ

แต่ถนนก็ว่างเปล่า หน้าต่างมืดหมดทุกบาน ถึงอย่างนั้นฉันก็เอารถไปจอดหน้าบ้านเธอ เข้าเกียร์จอดแล้วดับเครื่อง ฉันเอนหลังพิงเบาะพยายามกล้ำกลืนความอึดอัดที่เอ่อขึ้นมาในลำคอ ฉันไม่รู้จะทำยังไงอีกแล้ว ไม่รู้จะไปตามหาที่ไหนอีก ไม่มีทางที่สโลนจะหายไปเฉยๆ เธอต้องบอกอะไรฉันบ้างสิ

แต่ถ้าอย่างนั้นเธออยู่ที่ไหนกันล่ะ

ขณะที่รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะร้องไห้ ฉันก็ลงจากรถแล้วหรี่ตามองตัวบ้านภายใต้แสงอาทิตย์ยามเช้า แค่การที่ไม่มีใครอยู่บ้านเลยในเวลาเช้าๆ แบบนี้มันก็เป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้ว เพราะฉันรู้ว่ามิลลีกับแอนเดอร์สันไม่เคยตื่นก่อนสิบโมงเช้า แม้รู้ว่าไม่มีประโยชน์ ฉันก็ยังเดินไปที่บันไดหินกว้างๆ หน้าตัวบ้านอยู่ดี ตามขั้นบันไดสุมไปด้วยใบไม้คิมหันต์สีเขียวสดสุมเป็นกองหนาจนฉันต้องใช้เท้าเขี่ยออกไป ในใจลึกๆ รู้ดีว่านี่มันชัดยิ่งกว่า

ชัดอีกว่าไม่มีใครอยู่บ้าน และไม่อยู่มาพักใหญ่แล้ว แต่ฉันก็ยังเดินไปที่ประตูหน้า จับตัวเคาะรูปหัวสิงโตทองเหลืองแล้วเคาะประตูอยู่ดี อย่างที่เคยทำมาแล้วห้าครั้งในสัปดาห์นั้น ระหว่างรอ ฉันพยายามมองลอดกระจกข้างประตูเข้าไปข้างในด้วยความหวังเฮือกเล็กๆ ว่าในวินาทีข้างหน้าหรือในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า ฉันจะได้ยินเสียงฝีเท้าของสโลน เธอจะวิ่งลงมาเปิดประตูแล้วดึงฉันเข้าไปกอดแน่นๆ ก่อนจะพูดรัวใส่ฉันด้วยความเร็วหนึ่งไมล์ต่อนาที แต่บ้านก็เงียบกริบ ฉันมองเข้าไปเห็นแต่ป้ายประกาศเกียรติคุณทางด้านประวัติศาสตร์แผ่นหนึ่งเท่านั้น เป็นป้ายที่บอกว่าบ้านหลังนี้ถือเป็น 'หนึ่งในสมบัติทางสถาปัตยกรรมของเมืองสแตนวิช' ป้ายแผ่นนี้ดูเหมือนมีรอยนิ้วมือเต็มไปหมดอยู่ตลอดเวลา

ฉันยังรอต่อไปอีกสองสามนาที แค่กันเหนียว จากนั้นค่อยหันหลังไปนั่งจ่อมอยู่ตรงบันไดขั้นบนสุด พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่สติแตกอยู่กลางกองใบไม้

เศษเสี้ยวในใจฉันยังมีความหวังอยู่ว่าตัวเองจะตื่นขึ้นมาในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า แล้วพบว่านี่มันเป็นแค่ฝันร้ายที่สมจริงมากๆ เรื่องหนึ่ง อีกไม่นานฉันคงจะตื่นขึ้นมาเจอสโลน เธอจะอยู่ที่ปลายสายอย่างที่ควรเป็น และเธอจะต้องเตรียมแผนการสำหรับเราสองคนเอาไว้แล้วแน่ๆ

บ้านของสโลนอยู่ในเขตที่คนเรียกกันมาช้านานว่า 'หลังเขา' ในบริเวณนี้บ้านแต่ละหลังจะใหญ่โตและอยู่ห่างจากกันมาก แถมที่ดินก็ยังเป็นผืนใหญ่ บ้านสโลนอยู่ห่างจากบ้านฉันสิบไมล์ ซึ่งถ้าเป็นตอนที่ฉันยังวิ่งได้ฟิตสุดๆ ฉันก็วิ่งมาบ้านเธอได้สบายเลย แต่ถึงแม้บ้านเราสองคนจะอยู่ใกล้กัน สภาพชุมชนก็ยังแตกต่างกันมาก ที่นี่นานๆ ทีถึงจะมีรถแล่นผ่านสักคัน ความเงียบคอยตอกย้ำว่าฉันอยู่ตรงนี้ตามลำพัง ไม่มีใครอยู่ในบ้านและค่อนข้างแน่ชัดว่าคงจะไม่มีใครกลับมา ฉันเอนตัวไปข้างหน้า ปล่อยให้

ผมปรกลงมาเหมือนม่าน ถ้าไม่มีใครอยู่ในบ้านจริงๆ อย่างนั้นฉันก็สามารถนั่งอยู่ตรงนี้ได้สักพักเพราะคงไม่มีใครมาไล่ เผลอๆ อาจจะอยู่ได้ทั้งวันเพราะเอาจริงๆ นะ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองควรจะทำอะไรดี

แล้วในตอนนั้นฉันก็ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ จึงเงยหน้าพรวด รีบปัดผมออกจากใบหน้า ความหวังแผ่ซ่านขึ้นในอกอีกระลอก แต่รถที่กำลังแล่นเข้ามาบนถนนหน้าบ้านอย่างช้าๆ คันนี้ไม่ใช่บีเอ็มดับเบิลยูที่มีรอยบุบเล็กน้อยของแอนเดอร์สัน มันเป็นรถกระบะสีเหลือง ท้ายกระบะเต็มไปด้วยเครื่องตัดหญ้าและคราด พอรถมาจอดหน้าบันไดบ้าน ฉันก็เห็นตัวหนังสืออ่อนช้อยข้างรถ *รับจัดภูมิทัศน์สแตนวิช ลงต้นไม้...แต่งสวน...บำรุงรักษา... รวดเร็วฉับๆๆ ไว!* สโลนชอบมากเวลาที่ร้านรวงต่างๆ มีชื่อหรือสโลแกนฮาๆ ใช่ว่าเธอจะเป็นคนชอบเล่นคำอะไร เธอก็แค่ชอบนึกภาพตอนเจ้าของกำลังนั่งคิดชื่อพวกนี้เท่านั้นเอง ลองนึกดูสิว่าพวกเขาจะดีใจแค่ไหนตอนปิ๊งไอเดียเด็ดๆ ขึ้นมาได้ ฉันเผลอจำสโลแกนนี้ไว้ในใจ เตรียมจะเอาไปเล่าให้สโลนฟัง แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่านี่มันงี่เง่าแค่ไหน

ผู้ชายสามคนลงจากรถแล้วเดินไปที่ท้ายกระบะ สองคนเริ่มยกอุปกรณ์ลงมา พวกเขาดูมีอายุ บางทีอาจเป็นพวกนักศึกษา ฉันนั่งตัวแข็งที่ออยู่ตรงบันได ตาจ้องมองคนเหล่านั้น ฉันรู้ว่านี่อาจเป็นโอกาสที่ฉันจะได้ข้อมูลอะไรสักอย่าง แต่ก็แปลว่าฉันจะต้องเข้าไปคุยกับชายกลุ่มนี้สินะ ฉันเป็นคนขี้อายตั้งแต่เกิด เพิ่งจะดีขึ้นในช่วงสองปีมานี้ พอมีสโลนอยู่ใกล้ๆ ฉันจะรู้สึกเหมือนมีตาข่ายนิรภัยทันที เธอจะช่วยนำในเวลาที่ฉันต้องการ แต่ถ้าไม่ ฉันก็รู้ว่าเธอจะอยู่ตรงนั้นแหละ คอยโดดเข้ามาช่วยตอนฉันเริ่มฝ่อหรือชักจะพูดตะกุกตะกัก ทีนี้เวลาอยู่คนเดียวฉันก็จะไม่ค่อยเกร็งเท่าไหร่แล้ว เพราะรู้ว่าถ้าเผลอทำอะไรป้ำๆ เป๋อๆ ออกไป ฉันก็จะมีเรื่องไปเล่าให้สโลนฟังเพิ่มอีกเรื่องหนึ่ง แล้วเราก็จะหัวเราะไปด้วยกัน แต่พอไม่มีเธออยู่

ตรงนี้ มันก็เริ่มชัดเจนขึ้นมาว่าฉันนี่มันชวนคนคุยไม่เก่งเอาเสียเลย

"เฮ้" มีเสียงคนทักฉัน แล้วฉันก็สะดุ้งพรวด ผู้ชายที่ดูแก่สุดในกลุ่มกำลังมองขึ้นมา เขาเอามือป้องตาไปด้วย ส่วนคนงานอีกสองคนกำลังยกรถตัดหญ้าลงมา "เธออยู่บ้านหลังนี้รึเปล่า"

ชายอีกสองคนวางรถตัดหญ้าลง ฉันรู้จักหนึ่งในนั้น เราเคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษห้องเดียวกันเมื่อปีที่แล้ว นี่ทำให้สถานการณ์ยิ่งแย่ลงไปอีกในฉับพลัน "เปล่า" ฉันพูด เสียงนี่แหบไปหมด คือในช่วงสองสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันแทบไม่ได้คุยอะไรกับพ่อแม่และน้องชายเลย ตอนที่ได้พูดเยอะหน่อยก็คือตอนที่ฉันทิ้งข้อความไว้ในระบบข้อความเสียงของสโลนนี่ล่ะ ฉันกระแอมแล้วลองใหม่ "ไม่ใช่ค่ะ"

ชายคนที่พูดกับฉันเลิกคิ้วขึ้น ฉันรู้เลยว่าถึงคิวต้องไปจากตรงนี้แล้ว อย่างน้อยที่สุด พวกเขาก็ต้องคิดว่าฉันกำลังบุกรุกสถานที่อยู่ แถมยังเกะกะการทำงานอีกต่างหาก ตอนนี้ทุกคนมองมาที่ฉันกันหมดเลย เห็นชัดว่ากำลังรอให้ฉันไปเสียที แต่ถ้าฉันไปจากบ้านสโลน...ถ้าฉันยอมแพ้ให้แก่คนแปลกหน้าในเสื้อยืดสีเหลืองกลุ่มนี้...แล้วฉันจะไปหาข้อมูลมาจากไหนกันล่ะ นี่แปลว่าฉันจะต้องยอมรับว่าสโลนได้หายไปจากชีวิตของฉันแล้วจริงๆ ใช่ไหม

ชายคนที่พูดกับฉันกอดอกและทำหน้าหงุดหงิด ฉันรู้ว่าตัวเองคงนั่งตรงนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ด้วยนะ ฉันคงพอมีความกล้าที่จะคุยกับพวกเขา ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ ป่านนี้เธอคงได้เบอร์หนุ่มๆ สองคนในกลุ่มมาเรียบร้อยแล้ว เธอคงจะขอขี่รถตัดหญ้า เผลอๆ จะขอตัดเป็นชื่อเธอตัวใหญ่ๆ ทิ้งไว้บนสนามด้วย แต่เอาจริงๆ ถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ก็คงไม่เกิดขึ้นตั้งแต่แรก ฉันรู้สึกแก้มร้อนผ่าวขณะยันตัวลุกขึ้นแล้วรีบเดินลงบันไดหิน รองเท้าแตะฉันลื่นพรืดเพราะกองใบไม้

แต่ฉันก็ตั้งหลักได้ก่อนจะหกล้มและทำตัวเองขายหน้ามากไปกว่านี้ ฉันพยักหน้าให้พวกเขา ก่อนจะก้มหน้าลงมองถนนหน้าบ้าน เตรียมเดินไปขึ้นรถตัวเอง

พอฉันกำลังจะไป พวกเขาก็ลงมือทำงานทันที พวกเขาแจกจ่ายเครื่องมือและเถียงกันว่าใครจะรับหน้าที่อะไรบ้าง ฉันจับประตูรถ แต่ยังไม่ได้เปิด ฉันจะยอมจากไปง่ายๆ แบบนี้จริงหรือ โดยไม่พยายามสักแอะเนี่ยนะ

"คือว่า" ฉันพูดขึ้น แต่ไม่ดังพอ ผู้ชายกลุ่มนั้นยังคุยกันต่อ ไม่มีใครเหลียวมองฉันเลย สองคนกำลังเถียงกันอยู่ว่าคราวนี้ตาใครใส่ปุ๋ย ส่วนคนที่เคยเรียนอังกฤษห้องเดียวกับฉันเมื่อปีที่แล้วกำลังดัดปีกหมวกเบสบอล "*คือว่า*" คราวนี้ฉันดันพูดดังเกินไปอีก ทุกคนเลิกคุยกันแล้วหันมามองฉันเป็นจุดเดียวอีกครั้ง ฝ่ามือฉันนี่ชุ่มเหงื่อไปหมด แต่ฉันรู้ว่าต้องลุยต่อ ถ้าหันหลังกลับตอนนี้ฉันคงไม่มีวันยกโทษให้ตัวเอง "ฉันก็แค่...เอ่อ..." ฉันระบายลมหายใจอย่างสั่นระริก "เพื่อนฉันอยู่บ้านหลังนี้ และฉันก็กำลังตามหาเธออยู่ พวกคุณ..." แล้วจู่ๆ ฉันก็เห็นภาพแวบขึ้นมาเหมือนกำลังดูทีวีอยู่เลย ว่ามันงี่เง่าแค่ไหนที่ฉันจะมาถามข้อมูลเกี่ยวกับเพื่อนสนิทของตัวเองจากคนสวนแบบนี้ "คือแบบว่า บ้านนี้เป็นคนจ้างพวกคุณมาเหรอ ฉันหมายถึงพ่อแม่ของเพื่อนฉันน่ะ มิลลีกับแอนเดอร์สัน วิลเลียมส์ใช่รึเปล่า" ฉันพยายามยับยั้งชั่งใจแล้ว แต่ก็อดไม่ได้ที่รู้สึกมีความหวังขึ้นมา และเปลี่ยนมันให้เป็นอะไรสักอย่างที่ฉันเข้าใจได้ ถ้าบ้านวิลเลียมส์เป็นคนจ้างบริษัทรับจัดภูมิทัศน์สแตนวิช บางทีพวกเขาอาจจะแค่กำลังเดินทางไปที่ไหนสักแห่ง พอกลับมาจะได้ไม่ต้องทำเอง มันคงเป็นทริปที่นานหน่อยล่ะมั้ง คงเป็นที่ที่ไม่มีสัญญาณมือถือและเช็กอีเมลไม่ได้ เรื่องทั้งหมดมันก็แค่นี้เอง

พวกผู้ชายมองหน้ากันเหมือนไม่คุ้นชื่อเหล่านี้เลย "ขอโทษด้วย"

ชายคนที่พูดกับฉันเป็นคนแรกบอก "พวกเราก็แค่ได้ที่อยู่มา เรื่องอื่นนี่ไม่รู้เลย"

ฉันพยักหน้าด้วยความรู้สึกว่าความหวังก้อนสุดท้ายกำลังหลุดลอยไป พอลองมาคิดดู การที่มีคนสวนมานี่ แค่นี้มันก็เป็นสัญญาณที่ไม่ดีอยู่แล้ว เพราะฉันไม่เห็นแอนเดอร์สันจะเคยสนใจสวนบ้านตัวเองเลยแม้แต่นิดเดียว ทั้งที่เขาก็ถูกสมาคมประวัติศาสตร์สแตนวิชรบเร้าเป็นประจำ ให้จ้างใครมาดูแลคฤหาสน์สักที

ชายสองคนเดินอ้อมไปข้างตัวบ้าน แล้วคนที่เคยเรียนวิชาภาษาอังกฤษกับฉันก็หันมามองพร้อมกับสวมหมวกเบสบอลไปด้วย "เฮ้ เธอนี่ใช่เพื่อนของสโลน วิลเลียมส์รึเปล่า"

"ใช่" ฉันรีบตอบทันที นี่คือตัวตนของฉันสำหรับคนที่โรงเรียน แต่ฉันก็ไม่เคยรังเกียจ...ยิ่งตอนนี้ยิ่งน่าดีใจเข้าไปอีกที่ถูกคนทักแบบนี้ บางทีเขาอาจจะรู้หรือได้ยินอะไรมาบ้าง "ฉันกำลังตามหาสโลนอยู่นี่แหละ นี่คือบ้านของเธอ เพราะงั้น..."

ชายคนนั้นพยักหน้าและยักไหล่เป็นเชิงขอโทษ "โทษทีนะ ฉันไม่รู้อะไรเลย" เขาบอก "หวังว่าจะหาเพื่อนเจอละกัน" เขาไม่ได้ถามชื่อฉัน และฉันก็ไม่ได้สะเหล่อตอบ จะมีประโยชน์อะไรล่ะ

"ขอบคุณค่ะ" ฉันพูดออกมา แต่ช้าไปนิด เพราะเขาเดินกลับไปหาพรรคพวกตรงโน้นแล้ว ฉันมองดูตัวบ้านอีกครั้ง ตอนนี้มันดูเหมือนไม่ใช่บ้านสโลนด้วยซ้ำ ฉันพบว่าตัวเองทำอะไรไม่ได้แล้วนอกจากไปจากตรงนี้

ฉันไม่ได้ตรงกลับบ้านทันที แต่ไปแวะที่ร้านสแตนวิชคอฟฟี่ก่อน เผื่อจะฟลุกมากๆ ได้เห็นเด็กสาวใช้ดินสอรวบผมขึ้นไปเป็นมวยกระเซิงๆ คนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะหัวมุม อ่านนิยายบริติชที่ชอบใช้เครื่องหมายยัติภาคแทนที่จะใช้เครื่องหมายอัญประกาศ แต่สโลนก็ไม่อยู่ตรงนั้น ตอนเดินกลับมา

ที่รถฉันคิดได้ว่าถ้าเธออยู่ในเมือง มันก็ไม่มีทางเลยที่เธอจะไม่โทรกลับหาฉัน นี่มันสองสัปดาห์มาแล้ว มันต้องมีอะไรเกิดขึ้นแน่ๆ

แปลกที่พอคิดอย่างนี้แล้วฉันกลับรู้สึกโล่งอกขณะกลับบ้านแฮะ เพราะทุกเช้าก่อนออกจากบ้าน ฉันจะปล่อยให้พ่อแม่คิดว่าฉันกำลังออกไปหาสโลน แล้วถ้าพ่อแม่ถามว่าวันนี้จะไปไหนกับสโลน ฉันก็จะตอบคลุมเครือประมาณว่าจะออกไปหางานพิเศษทำโน่นนี่นั่น แต่ตอนนี้ฉันรู้ว่าต้องบอกพ่อแม่แล้วว่าฉันเป็นกังวล ฉันอยากรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น เพราะไม่แน่หรอกพ่อแม่อาจรู้อะไรบางอย่างก็ได้ ถึงพ่อแม่ฉันกับพ่อแม่สโลนจะไม่ได้สนิทกันก็ตามที ครั้งแรกที่ทั้งสี่คนพบกัน ตอนนั้นสโลนมานอนค้างที่บ้านฉัน และมิลลีกับแอนเดอร์สันก็มารับในวันถัดมา มาสายไปสองชั่วโมงอีกต่างหาก หลังจากพูดคุยเจื้อยแจ้วกันนิดหน่อย และหลังจากที่สโลนกับฉันล่ำลากันแล้ว พ่อก็ปิดประตู หันไปหาแม่แล้วบ่นว่า "อย่างกับถูกดูดเข้าไปในละครเวทีของเกอร์นีเลย" ฉันไม่รู้หรอกว่านั่นแปลว่าอะไร แต่ฟังจากน้ำเสียงก็เดาได้ไม่ยากว่ามันไม่ใช่คำชม แต่ถึงทั้งสี่จะไม่ได้เป็นเพื่อนซี้อะไรกัน พ่อแม่ฉันก็อาจจะรู้อะไรมาบ้างก็ได้ หรือไม่ก็อาจจะพอไปสืบข่าวคราวอะไรได้

ยิ่งใกล้ถึงบ้าน ใจฉันยิ่งมีความหวังมากขึ้นเรื่อยๆ บ้านเราอยู่ใกล้เขตการค้าสี่เขตที่กระจายอยู่ทั่วเมืองสแตนวิช แถวบ้านฉันเหมาะที่จะเดินเท้าไปไหนมาไหน ค่อนข้างพลุกพล่านทีเดียวทั้งคนทั้งรถ โดยมากผู้คนจะหลั่งไหลไปยังชายหาดซึ่งอยู่ห่างจากบ้านฉันไปสิบนาทีหากขับรถ เมืองสแตนวิชรัฐคอนเนตทิคัต ตั้งอยู่บนช่องแคบลองไอส์แลนด์ และถึงจะไม่มีคลื่นลูกใหญ่มันก็ยังมีทราย วิวสวยๆ และบ้านหลังงามๆ ที่มีน้ำทะเลอยู่หลังบ้าน

ตรงข้ามกับบ้านฉันที่เป็นสไตล์วิกตอเรียนโบราณที่พ่อแม่ซ่อมแล้วซ่อมอีกตั้งแต่ย้ายมาอยู่เมื่อหกปีก่อน พื้นนั้นไม่สม่ำเสมอ เพดานก็เตี้ย แถมชั้นล่างทั้งชั้นยังแบ่งเป็นห้องยิบย่อย...เดิมทีคงกั้นเป็นแผงอะไร

สักอย่าง แต่พ่อแม่ฉัน...ที่ตอนแรกเคยอยู่กับฉันตามด้วยน้องชายในอพาร์ตเมนต์เล็กๆ ซึ่งข้างล่างมักเป็นร้านเดลี* หรือไม่ก็ร้านอาหารไทย... ถึงกับรู้สึกว่านี่เป็นโชคครั้งใหญ่ โดยไม่คำนึงถึงความเก่าโทรมของมันเลย ไม่คิดว่ามันเป็นบ้านสามชั้นที่เย็นเยือก ค่าทำความร้อนแพงมากในฤดูหนาว ส่วนหน้าร้อนก็แทบไม่มีความเย็นใดๆ แม้แต่น้อย เพราะตอนที่บ้านหลังนี้ถูกสร้างขึ้น มันยังไม่มีใครคิดค้นเครื่องปรับอากาศ แต่ยังไงซะ พ่อแม่ฉันก็ยังตื่นตาตื่นใจกับบ้านหลังนี้กันมาก

บ้านหลังนี้เดิมทีทาสีม่วงแปร๊ด แต่จางไปตามกาลเวลาจนตอนนี้กลายเป็นสีลาเวนเดอร์ซีดๆ มันมีเฉลียงกว้างอยู่หน้าบ้าน มีระเบียงดาดฟ้าบนหลังคา มีหน้าต่างมากเกินไปจนไม่สมเหตุสมผล และมีหอกลมเล็กๆ ที่พ่อแม่ใช้เป็นห้องทำงาน

ฉันเอารถมาจอดหน้าบ้านแล้วก็เห็นน้องชายนั่งอยู่บนบันไดเฉลียงนั่งนิ่งมาก ซึ่งแค่นี้ก็น่าประหลาดใจแล้วเพราะเบ็กเกตต์ที่อายุสิบขวบคนนี้เป็นพวกอยู่ไม่สุข ชอบปีนป่ายเหมือนฝึกวิชานินจา และชอบขี่จักรยานกับเพื่อนซี้คือแอนนาเบล มองต์เปลิเยไปตามถนนแถวบ้านที่มีพวกมนุษย์แม่ชอบมาเดินเข็นรถเข็นเด็กกระจายตัวกันไปในรัศมีห้าไมล์ "นี่" ฉันทักน้องชายขณะลงจากรถแล้วเดินไปที่บันได จู่ๆ ก็นึกกังวลขึ้นมาว่าตัวเองจะพลาดอะไรไปหรือเปล่าในช่วงสองสัปดาห์ที่ฉันเอาแต่นั่งซึมเซาตอนกินข้าวกับที่บ้านโดยแทบไม่ได้สนใจสิ่งรอบตัวเลย บางทีเบ็กเกตต์อาจจะดื้อกับพ่อแม่มากไปหน่อยจนถูกไล่ออกมาสงบสติอารมณ์ก็เป็นได้ แต่เดี๋ยวฉันก็ได้รู้เองล่ะ ยังไงฉันก็กำลังจะเข้าไปคุยกับพ่อแม่เรื่องสโลนอยู่แล้ว "นายไม่เป็นไรนะ?" ฉันถามขณะเดินขึ้นบันไดเฉลียงสามขั้น

น้องเงยหน้าขึ้น แต่แล้วก็ก้มหน้ามองรองเท้าผ้าใบตามเดิม "พ่อแม่

* ร้านที่ขายเนื้อเย็นหรือวัตถุดิบสำหรับทำอาหารต่างชาติ

เอาอีกแล้ว"

"นายแน่ใจเหรอ" ฉันเดินตัดเฉลียงไปเปิดประตูหน้าบ้าน หวังว่าเบ็กเกตต์จะคิดผิด เพราะยังไงก็ตาม เขาเพิ่งเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้มาแค่สองครั้ง ไม่แน่อาจจะอ่านสัญญาณผิดก็ได้

เบ็กเกตต์เดินตามหลังฉันเข้ามาในส่วนที่เคยเป็นโถงหน้าบ้าน แต่ตอนนี้ถูกพวกเราเปลี่ยนให้เป็นห้องเก็บรองเท้าไปแล้ว ซึ่งเราก็เอาเสื้อนอก ผ้าพันคอ กุญแจ และรองเท้าไปพาดไว้ทั่ว พอเข้ามาในบ้านแล้วฉันก็ต้องหยีตา เพราะที่บ้านชอบเปิดไฟแค่สลัวๆ เป็นประจำ "แม่คะ?" ฉันไขว้นิ้วอยู่ในกระเป๋ากางเกงยีน หวังให้เบ็กเกตต์เข้าใจผิดไป

แต่พอสายตาปรับให้เข้ากับความมืดได้ ฉันก็มองผ่านประตูห้องครัวเข้าไปเห็นว่าข้างในเต็มไปด้วยข้าวของจากร้านนอกเมืองกองเป็นภูเขาเลากาที่สุมอยู่บนเคาน์เตอร์ครัวคือเสบียงอาหารมากมาย...มะกะโรนีชีสสำเร็จรูป ซีเรียลกล่องเบิ้มหลายกล่อง นมแกลลอนมหาศาล และขนมปังเบเกิ้ลชีสจิ๋วจำนวนเยอะเว่อร์ ฉันค้นพบคาตาว่าเบ็กเกตต์เข้าใจถูกแล้ว พ่อแม่กำลังจะทำละครเรื่องใหม่กัน

"บอกแล้ว" เบ็กเกตต์ถอนหายใจขณะเดินเข้ามายืนข้างฉัน

พ่อแม่ฉันเป็นทีมเขียนบทละครที่ทำงานให้กับมหาวิทยาลัยสแตนวิชคอลเลจในช่วงเปิดเทอม นี่เป็นเหตุผลที่เราต้องย้ายบ้านมาอยู่ใกล้ๆ กับมหาวิทยาลัยท้องถิ่นแห่งนี้ แม่สอนการเขียนบทละครให้ภาควิชาการละคร ส่วนพ่อสอนการวิเคราะห์เชิงลึกในภาควิชาภาษาอังกฤษ ช่วงเปิดเทอมทั้งคู่จะยุ่งและเครียดมาก...โดยเฉพาะตอนที่แม่กำกับละครเวทีและพ่อต้องรับมือกับวิทยานิพนธ์และการสอบกลางภาคของนักศึกษา...แต่พอปิดเทอมก็จะเป็นช่วงผ่อนคลาย บางทีทั้งคู่ก็จะหยิบสคริปต์เก่าๆ ที่พักไว้หลายปีออกมาปัดฝุ่นใหม่ แต่ส่วนใหญ่แล้วช่วงหยุดยาวสามเดือนจะ

ไม่ค่อยทำอะไรกัน ช่วงฤดูร้อนจะดำเนินไปเช่นนี้เป็นประจำ เพราะงั้นโดยทั่วไปเราก็แทบจะสามารถวงปฏิทินไว้ได้เลย คือเดือนมิถุนายน พ่อจะเริ่มรู้สึกว่าถูกสังคมกำหนดกรอบมากเกินไป และจะประกาศถึง*ความแมน* โดยการทำอาหารปิ้งย่างให้พวกเรากินทุกมื้อ ซึ่งของบางอย่างมันไม่ควรเอามาย่างเลยจริงๆ อย่างเช่นลาซานญ่าเป็นต้น จากนั้นพ่อก็จะเริ่มไว้เคราจนดูเหมือนชาวภูเขาเอาช่วงกลางเดือนกรกฎาคม แล้วในช่วงเวลาเดียวกันแม่ก็จะเริ่มหางานอดิเรกใหม่ๆ ประกาศว่านี่เป็น 'ช่วงเวลาแห่งการสร้างสรรค์' มีอยู่ปีหนึ่งเราต้องพันผ้าพันคอเบี้ยวๆ ที่แม่หัดถัก อีกปีเราใช้โต๊ะไม่ได้เลยเพราะมันเต็มไปด้วยจิ๊กซอว์ เราเลยต้องกินอาหารย่างโดยการเอาจานวางไว้บนตัก ส่วนปีที่แล้วแม่บอกจะปลูกผัก ปรากฏว่าสิ่งเดียวที่ปลูกขึ้นคือบวบ ทำให้พวกกวางมารุมแทะ แล้วแม่ก็ประกาศสงครามกับพวกกวางอีก แต่พอปลายเดือนสิงหาคมพวกเราก็จะเอียนกันมากกับอาหารไหม้ๆ ส่วนพ่อก็เริ่มเบื่อเวลาถูกคนมองแปลกๆ ที่ไปรษณีย์ พ่อจะโกนเคราทิ้ง เราจะเริ่มทำอาหารด้วยเตาอบในบ้าน ส่วนแม่ก็จะวางมือจากผ้าพันคอ จิ๊กซอว์ และบวบ มันเป็นกิจวัตรที่แปลกประหลาด แต่บ้านเราก็เป็นแบบนี้ ซึ่งฉันชินไปแล้ว

แต่พอพ่อแม่เขียนบทละครเนี่ย อะไรๆ ก็จะเปลี่ยนไปหมดเลย มันเคยเกิดขึ้นมาแล้วแค่สองครั้ง ตอนฤดูร้อนที่ฉันอายุสิบเอ็ด พ่อแม่ส่งฉันไปนอนค่าย...เป็นประสบการณ์เลวร้ายที่สุดสำหรับฉันซึ่งพ่อแม่ก็ดันเอาไปเขียนเป็นพล็อตละครได้อีก อีกครั้งก็ตอนฉันอายุสิบสามและเบ็กเกตต์อายุหกขวบ อยู่ดีๆ คืนหนึ่งทั้งคู่ก็ปิ๊งไอเดียละครเรื่องใหม่ จากนั้นก็หายไปอยู่ในห้องอาหารกันตลอดหน้าร้อน โดยซื้ออาหารทิ้งไว้เป็นกองพะเนินและสองสามวันครั้งก็จะโผล่หน้าออกมาดูว่าพวกเรายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ฉันรู้ว่าพ่อแม่ไม่ได้ตั้งใจปล่อยปละละเลยพวกเราหรอก เพียงแค่ทั้งคู่

ทำทีมเขียนบทละครมาด้วยกันตั้งแต่หลายปีก่อนพวกเราจะเกิด มันก็แค่เหมือนกับพ่อแม่ได้ย้อนไปสู่ความเคยชินก่อนเก่าก็เท่านั้น ตอนที่ทั้งคู่มีชีวิตอยู่เพื่อการเขียน นอกจากละครแล้ว สิ่งใดๆ ในโลกล้วนไม่สำคัญ

แต่ฉันไม่อยากให้มันเกิดขึ้นตอนนี้...ตอนที่ฉันต้องการความช่วยเหลือ "แม่คะ!" ฉันตะโกนอีก

แม่ก้าวออกมาจากห้องอาหาร ฉันใจหายแวบเมื่อเห็นแม่อยู่ในกางเกงวอร์มขายาวกับเสื้อยืด ผมหยักศกเกล้าเป็นมวยสูง...นี่มันชุดเขียนบทละครนี่นา "ว่าไงจ๊ะเอมิลี" แม่ทักพร้อมกับมองไปรอบๆ "น้องชายลูกอยู่ไหนล่ะ"

"เอ่อ อยู่นี่ไงครับ" เบ็กเกตต์โบกมือแสดงตัวอยู่ข้างฉัน

"ดีเลยจ้ะ" แม่บอก "แม่ว่าจะโทรหาลูกๆ อยู่พอดี เราต้องประชุมครอบครัวกันหน่อย"

"เดี๋ยวค่ะ" ฉันรีบพูดพร้อมกับก้าวไปข้างหน้า "แม่คะ หนูอยากคุยกับพ่อแม่ เรื่องสโลน..."

"ประชุมครอบครัว!" พ่อโพล่งเสียงดังมาจากในห้องครัว เสียงทั้งทุ้มและดังสนั่น เป็นเหตุผลให้พ่อได้รับมอบหมายให้สอนช่วงแปดโมงเช้า...คือพ่อเป็นหนึ่งในศาสตราจารย์เพียงไม่กี่คนในภาควิชาภาษาอังกฤษที่สามารถทำให้เด็กปีหนึ่งหลับไม่ลง "เบ็กเกตต์! เอมิลี!" พ่อก้าวออกมาจากห้องครัวแล้วกะพริบตาปริบๆ เมื่อเห็นเรา "โอ้ ทันใจดีแฮะ"

"พ่อคะ" ฉันรีบพูดก่อนที่อะไรๆ จะเลยเถิดไปไกล "หนูต้องคุยกับพ่อแม่หน่อย"

"เราก็ต้องคุยกับลูกเหมือนกัน" แม่ว่า "เมื่อคืนพ่อของลูกกับแม่คุยกันเรื่อยเปื่อย แล้วก็...สกอตต์ เราเริ่มคุยเรื่องนั้นกันได้ยังไงนะ"

"เพราะโคมไฟอ่านหนังสือของคุณหลอดขาดน่ะสิ" พ่อพูดพลางก้าวเข้าไปใกล้แม่ "แล้วเราก็เริ่มคุยกันเรื่องกระแสไฟฟ้า"

"ใช่ๆ" แม่พยักหน้าหงึกๆ "ถูกต้องเลย เราเลยคุยกันไปถึงเรื่องเอดิสันตามด้วยเทสลา จากนั้นก็เรื่องเอดิสัน*และ*เทสลา แล้ว..."

"รู้สึกว่าเราจะได้ละครเรื่องใหม่แล้วล่ะ" พ่อพูดต่อให้ พร้อมกับมองไปที่ห้องอาหาร ฉันเห็นว่าทั้งคู่ตั้งแล็ปท็อปสองเครื่องหันหน้าเข้าหากันเอาไว้แล้ว "เราแค่จะลองต่อยอดไอเดียกันเล่นๆ สุดท้ายมันอาจจะไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันก็ได้"

ฉันพยักหน้า แต่รู้อยู่เต็มอกพร้อมความรู้สึกใจแป้วว่ามันเป็นชิ้นเป็นอันแล้วแน่ๆ พ่อแม่เป็นแบบนี้มาหลายครั้งจนทั้งคู่รู้ว่าได้ไอเดียเด็ดๆ ที่คุ้มค่าพอให้ไปเหมาสินค้ามาทั้งซูเปอร์ฯ แบบนี้ ฉันรู้แกวดี พ่อแม่จะพูดเหมือนไม่มีอะไรมากเวลาเจอไอเดียโดนๆ แต่ถ้าเรื่องไหนเอามาคุยกันซะตื่นเต้นใหญ่โต คิดไปไกลทั้งที่ยังไม่ได้เริ่มเขียน แบบนี้แป๊บเดียวไฟก็มอด

"เพราะงั้นช่วงนี้พวกเราคงต้องหมกมุ่นกับงานกันนิดนึง" แม่พูดแบบรู้เลยว่าน้อยกว่าความเป็นจริงไปมาก "พวกเราซื้อเสบียงมาทิ้งไว้แล้ว" แม่ผายมือไปที่ห้องครัว ฉันเห็นถั่วแช่แข็งถุงจัมโบ้กับเบอร์ริโต้แบบเข้าเวฟกำลังเริ่มละลายอยู่ในนั้น "ส่วนเงินฉุกเฉินก็อยู่ในหอยสังข์" เปลือกหอยสังข์ที่ว่านี่คืออุปกรณ์ประกอบฉากจากละครบรอดเวย์เรื่อง*บั๊กจุยซ์* ซึ่งเป็นละครที่ประสบความสำเร็จที่สุดของพ่อแม่ และตอนนี้นอกจากถูกนำมาใช้เป็นที่เก็บเงินจ่ายตลาดแล้ว มันยังถูกเอามาวางกั้นคู่มือทำอาหารกองโตอีกด้วย "สัปดาห์นี้เบ็กเกตต์ต้องไปค่ายช่วงกลางวัน เพราะงั้นก็ลงตัวแล้วแอนนาเบลก็ไปด้วย" สงสัยแม่จะสังเกตเห็นสีหน้าไม่พอใจของเบ็กเกตต์ล่ะมั้ง

"แล้วการไปแคมป์ล่ะครับ" น้องถาม

"ก็ยังไปอยู่" พ่อบอก และสงสัยพ่อจะเห็นสีหน้าตื่นตระหนกของฉันล่ะมั้ง พ่อเลยรีบเสริมว่า "แค่พ่อกับน้องชายลูกเท่านั้น ลูกผู้ชายตระกูล

ฮิวจ์สกลางป่าเขาลำเนาไพร"

"แต่..." เบ็กเกตต์มองเข้าไปในห้องอาหาร คิ้วขมวดหากัน

พ่อโบกไม้โบกมือ "ต้องรอเดือนกรกฎาคม ค่อยไปนี่" พ่อบอก "แล้วอีกอย่างพ่อว่าไอเดียละครเรื่องนี้ก็คงไม่ได้เป็นชิ้นเป็นอันอะไรมากหรอกน่า"

"แล้วลูกล่ะจ๊ะ เอ็ม" แม่ถาม แต่ร่างกำลังเคลื่อนเข้าใกล้ห้องอาหารเข้าไปทุกที เหมือนมันมีแรงโน้มถ่วงของมันเองยังไงยังงั้น "ลูกมีแผนสำหรับช่วงหน้าร้อนรึยัง"

ฉันขบริมฝีปาก สโลนกับฉันวางแผนหน้าร้อนไว้ตั้งเยอะ เราซื้อตั๋วคอนเสิร์ตเอาไว้แล้ว เธอบอกฉันว่าเธอทำอะไรบางอย่างที่เรียกว่าแผนที่ 'รวมร้านพิซซ่า' เอาไว้ ส่วนฉันก็คิดว่าหน้าร้อนนี้เราจะไปหาร้านคัพเค้กที่อร่อยที่สุดในเมืองสแตนวิชกัน สโลนวางแผนให้เราสองคนไปหา 'หนุ่มฤดูร้อนในดวงใจ' แต่ก็ยังไม่ได้ลงรายละเอียดว่าจะหาด้วยวิธีไหน เราล็อกวันเสาร์อาทิตย์ที่จะไปตะลุยตลาดนัดหลายแห่งในย่านอัพสเตต ซึ่งสโลนก็ไปดูลาดเลามาล่วงหน้าแล้วสองสามเดือน ส่วนฉันก็ล็อกวันเสาร์อาทิตย์ที่เราจะไปดูหนังแบบไดรฟ์-อิน* ไว้เหมือนกัน โดยเลือกวันที่มีเรื่องควบ สโลนวางแผนว่าจะไปหาเพื่อนใหม่ที่มีสระว่ายน้ำในบ้าน และตั้งใจที่จะเล่นมินิกอล์ฟชนะฉันให้ได้ในหน้าร้อนนี้ (ฉันมีทักษะด้านนี้อย่างน่าประหลาด แถมยังได้ค้นพบอีกว่าสโลนเป็นพวกยอมใครไม่ได้ในเกมที่มีของรางวัลเป็นตุ๊กตาสัตว์ตัวเล็กๆ มาล่อตาล่อใจ) ฉันอยากฝึกเต้นท่าซอมบี้แบบในมิวสิกเพลง*ทริลเลอร์* ส่วนสโลนอยากเต้นตามมิวสิกวิดีโอของลอนดอน มัวร์ อันที่สมาคมพ่อแม่ผู้ปกครองประท้วงกันยกใหญ่นั่นล่ะ

แน่นอนว่า ณ จุดหนึ่งพวกเราจะต้องหางานพิเศษทำ ซึ่งก็ตัดสินใจกันแล้วว่าเอาเป็นงานง่ายๆ ที่ทำด้วยกันได้ก็พอ อย่างฤดูร้อนที่แล้วตอนเรา

* Drive-in โรงหนังแบบอเมริกัน ให้ผู้ชมขับรถเข้าไปจอดดูภาพยนตร์กลางแปลง

ไปเป็นเด็กเสิร์ฟในสโมสรสแตนวิชคันทรีคลับ...สโลนได้ทิปมากกว่าใครเพื่อน ส่วนฉันได้ชื่อเสียงในฐานะผู้เชี่ยวชาญการเติมซอสมะเขือเทศหลังเลิกงาน ตอนดึก เรายังมีตารางเวลาอีกหลายช่องที่ยังไม่ได้ลงกิจกรรมอะไรไว้... เวลาหลายชั่วโมงต่อเนื่องกันที่เราจะไปเดินเล่นชายหาดหรือไปไหนมาไหน โดยไม่มีแผนอะไรนอกเหนือจากการซื้อไดเอ็ตโค้กแก้วสูงดื่มกัน *สโลน*คือหัวใจ...คุณไม่ต้องการอะไรมากกว่านี้หรอกในการที่จะทำให้วันพุธธรรมดาๆ กลายเป็นวันที่สนุกสนานที่สุดในชีวิต

ฉันกลืนน้ำลายเอื๊อกขณะครุ่นคิดถึงแผนการเหล่านี้ สิ่งต่างๆ ที่ฉันคิดจะทำตลอดช่วงหน้าร้อน ซึ่งอยู่ดีๆ ก็พลันมลายหายไปกับตา ฉันคิดขึ้นมาว่าถ้าสโลนอยู่ตรงนี้ด้วย การที่อยู่ๆ พ่อแม่ยุ่งจนแทบไม่สนใจว่าฉันจะกลับบ้านกี่โมงกี่ยามมันก็คงดี เพราะหน้าร้อนนี้อาจกลายเป็นมหากาพย์ที่สุดในชีวิตไปเลยก็ได้ ฉันเห็นภาพหน้าร้อนแบบที่อยากได้ แบบที่ฉันควรจะได้ กำลังริบหรี่เลือนรางเหมือนภาพลวงตาในทะเลทราย ก่อนจะหายวับไป

"เอมิลี?" แม่เรียก ฉันเลยหันกลับไป แม่อยู่ในห้องเดียวกันกับฉันในทางเทคนิคแล้วกำลังมองฉันอยู่ แต่ฉันรู้เลยว่าใจของพ่อแม่ตอนนี้ล่องลอยไปอยู่ที่บทละครแล้ว ฉันคิดขึ้นมาแวบหนึ่งว่าจะพูดเรื่องสโลน พยายามให้ทั้งคู่ช่วยคิดว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่ก็รู้อยู่เต็มอกว่าทั้งคู่คงจะรับปากหนักแน่น แต่แล้วพอไปคิดเรื่องเทสลากับเอดิสันอีกเดี๋ยวก็ลืมสนิท

"หนู...หนูกำลังวางแผนอยู่ค่ะ" ฉันบอกออกไปในที่สุด

"ฟังดูดีนะ" พ่อพยักหน้าหงึกๆ ส่วนแม่ยิ้มเหมือนได้คำตอบที่พอใจแล้ว ทั้งที่ฉันยังไม่ได้บอกกิจกรรมอะไรออกไปแม้แต่อย่างเดียว แต่เห็นชัดว่าทั้งคู่อยากปัดเรื่องนี้ออกไปพ้นตัว ถือเสียว่าพวกลูกๆ ลงตัวแล้วไม่มากก็น้อย ตัวเองจะได้ไปทำงาน พ่อแม่เดินเข้าไปในห้องอาหารซึ่งมีแล็ปท็อปส่องแสงเรืองเหมือนเพรียกหา ฉันถอนหายใจและกำลังจะเดินเข้าครัว

ไปเอาอาหารแช่แข็งเข้าตู้เย็นก่อนมันจะเสีย

"อ้อ เอ็ม" แม่โผล่หน้าออกมาจากห้องอาหาร ฉันเห็นพ่อนั่งอยู่บนเก้าอี้แล้ว เปิดแล็ปท็อปดัดนิ้วพร้อมลุยมาก "มีจดหมายถึงลูกแน่ะ"

หัวใจฉันเต้นช้าลง แต่แล้วก็เต้นรัวเป็นสองเท่า มีแค่คนเดียวที่ชอบส่งจดหมายหาฉันเป็นประจำ จริงๆ ไม่ใช่จดหมายด้วยซ้ำ...ต้องเรียกว่า *ลิสต์*ต่างหาก "อยู่ไหนคะ"

"ไมโครเวฟ" แม่พูดจบก็กลับเข้าไปในห้องอาหาร ส่วนฉันรีบพุ่งปราดไปที่ห้องครัว ไม่สนใจเบอร์ริโต้ที่กำลังละลายอีกต่อไปแล้ว ฉันปัดทิชชูแพ็กโหลออกไปแล้วก็เจอมันตั้งพิงอยู่ข้างเตาไมโครเวฟเหมือนเป็นเศษกระดาษ อยู่ข้างๆ ใบเสร็จค่าตัดต้นไม้

มันจ่าหน้าถึงฉัน และเป็นลายมือของสโลน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

***

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160623082.html